

Sygn. akt VI Ka 460/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Tomasz Skowron

Sędziowie SO Andrzej Żuk

SR del. do SO Jarosław Staszkiewicz (spr.)

Protokolant Anna Potaczek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubaniu A. I.

po rozpoznaniu w dniu 25 listopada 2016 r.

sprawy **M. K.** urodz. (...) w Z., syna H. i K. zd. T.

oskarżonego z art. 279 § 1 kk i inne

z powodu apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Lubaniu

z dnia 4 maja 2016 r. sygn. akt II K 493/14

I. sprostować oczywistą omyłkę pisarską zawartą w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że w pkt I, II, III, V, VI, VII w podstawach skazania i wymiaru kary oraz zaliczenia okresu tymczasowego aresztowania a także orzeczenia przepadku dowodów rzeczowych w miejsce zapisów „dkk” wpisać „kk”,

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego M. K. w ten sposób, że: - uniewinnia go od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt 31 części wstępnej przypisanego mu w pkt III części dyspozytywnej i w tej części kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa,

- w pkt III części dyspozytywnej eliminuje z podstawy skazania art. 91 § 1 kk,

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

IV. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 620 złotych.

Sygnatura akt VI Ka 460/16

UZASADNIENIE

M. K. został oskarżony o to, że:

1. w dniach 03.07.2012r. - 04.07.2012r. w miejscowości W., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki B.(...)o nr rej. (...) i

nr VIN: (...) wartości 40.000 Euro koloru niebieskiego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...), **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

2. w dniu 16 lipca 2012 roku w miejscowości B., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki B. (...) (...) d C. o nr rej.(...) koloru białego, wartości 50.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę K. F., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

3. w dniach 09 - 10 sierpnia 2012 roku w miejscowości A., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki B. o nr rej. R- (...) wartości 30.000 Euro, koloru białego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę A. R., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

4. w dniach 09 - 10 sierpnia 2012 roku w miejscowości K., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki B. (...) koloru czarnego o nr rej. (...) wartości 25.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę M. G., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

5. w dniach 19.08.2012r.- 20.08.2012r. w miejscowości B., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki B./M. C. o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 36.674 Euro koloru niebieskiego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę A. S., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

6. w dniach 04 - 05.11.2012 roku w miejscowości I., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), dokonał zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki A. o nr rej. (...) wartości 40.000 Euro, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.**

7. w dniach 30.11.2012r. - 01.12.2012r. w miejscowości E., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 15.000 Euro koloru szarego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

8. w nocy na 17.12.2012r. w miejscowości D., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), usiłował dokonać zaboru w celu przywłaszczenia samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 45.000 Euro, koloru niebieskiego, jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na brak możliwości pokonania elektronicznych zabezpieczeń tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.**

9. w nocy na 17.12.2012r. roku w miejscowości S., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) koloru czarnego o nr rej. (...) wartości 45.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

10. w dniach 16 - 17.01.2013 roku w miejscowości W., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 60.500 Euro koloru czarnego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...), **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

11. w dniach 23 - 25.01.2013 roku w miejscowości L., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 50.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę I. D., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

12. w dniach 24 - 25.01.2013 roku w miejscowości K., działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) koloru białego, o nr rej. (...) wartości 50.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

13. w dniu 31 stycznia 2013r. w M., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) koloru białego wartości 76.000 Euro, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę M. G., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

14. w nocy na 31.01.2013r. w miejscowości I., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), usiłował dokonać zaboru poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), jednak zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na niepokonanie tych zabezpieczeń, czym działał na szkodę E. S., **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.**

15. w dniach 02.02.2013r. - 04.02.2013r. w miejscowości B., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 65.000 Euro koloru białego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

16. w dniach 07 - 08.02.2013 roku w miejscowości H., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) koloru szarego wartości 80.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

17. w dniach 14.02.2013r. - 15.02.2013r. w miejscowości K., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), pokonując elektroniczne zabezpieczenie samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) koloru białego wartości 90.000 Euro, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę C. F., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

18. w dniach 18 - 19.02.2013 roku w miejscowości I., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 80.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

19. w dniach 07.03.2013r. - 08.03.2013r. w miejscowości I., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 70.000 Euro koloru białego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

20. w dniach 07.03.2013r. - 08.03.2013r. w miejscowości W., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) Q. o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 104.000 Euro koloru szarego, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę firmy (...) w N., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

21. w dniu 14.03.2013 roku w H. na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki P. (...) o nr rej. M. (...) (...) koloru białego wartości 25.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę I. W., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

22. w dniach 19.03.2013r. - 20.03.2013r. w miejscowości M., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr

VIN: (...) wartości 45.000 Euro koloru czarnego, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę firmy (...). (...), **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

23. w dniach 19 - 20.03.2013 roku w miejscowości K.a. (...) na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. M- (...) wartości 50.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę G. L., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

24. w dniach 26.03.2013r. - 27.03.2013r. w miejscowości K., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 75.000 Euro koloru niebieskiego, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

25. w dniach 04.04.2013r. - 05.04.2013r. w miejscowości B., na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 100.000 Euro koloru szarego, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

26. w dniach 04.04.2013r. - 05.04.2013r. w okolicach I., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 80.000 Euro, dokonał jego zaboru w celu przywłaszczenia, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

27. w dniu 25 kwietnia 2013r. w miejscowości D., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), usiłował dokonać zaboru poprzez pokonanie elektronicznych zabezpieczeń samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) wartości 45 000 Euro, koloru niebieskiego, jednak zamierzonego celu nie osiągnął, czym działał na szkodę firmy (...) w I., **tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.**

28. w dniu 15 maja 2013 roku w miejscowości R., na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (1), po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) Q. o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 75.000 Euro koloru czarnego, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...), **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

29. w dniach 08 - 09.06.2011r. w H. na terenie N. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki B. (...) koloru czarnego o nr rej. (...) i nr VIN: (...) wartości 35.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...), ul. (...) A. (...), a następnie (...) Towarzystwa (...), reprezentowanego w Polsce przez Firmę (...), **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

30. w dniu 30 stycznia 2012r. w Z., woj. (...), nabył od A. Z. (1) za kwotę 11.500 zł samochód marki A. (...) (...) o nr VIN: (...) wartości 40.000 Euro, wiedząc, iż pochodził on z przestępstwa przywłaszczenia na terenie N. (...), czym działał na szkodę firmy (...) GmbH Sp. zo.o., **tj. o czyn z art. 291 § 1 k.k.**

31. w dniach 19-20.02.2012r. w T. na terenie posesji nr (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu marki M. (...) o nr VIN (...) i nr rejestracyjnym (...)P. (...) wartości 180.000 zł, dokonał zaboru tego pojazdu, czym działał na szkodę firmy (...) Sp. z o. o. w W., **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

32. w dniach 02 - 03.07.2013r. w M. na terenie N. (...) działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego prowadzenia, po uprzednim pokonaniu zabezpieczeń elektronicznych samochodu osobowego marki A. (...) koloru niebieskiego o nr rej. (...)J. (...) wartości 90.000 Euro, dokonał zaboru w celu przywłaszczenia tego pojazdu, czym działał na szkodę (...), **tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.**

Wyrokiem Sądu Rejonowego we Lubaniu z 4 maja 2016 roku w sprawie II K 493/14:

- uznano oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. 1-5 oraz 7-28 części wstępnej wyroku tj. występków z art. 279 § 1 dkk oraz art. 13 § 1 dkk w zw. z art. 279 § 1 dkk z tą zmianą, iż przyjęto, że pomiędzy tymi czynami zachodzi ciąg przestępstw opisany w treści art. 91 § 1 dkk tj. występków z art. 279 § 1 dkk i art. 13 § 1 dkk w zw. z art. 279 § 1 dkk w zw. z art. 91 § 1 dkk i za to na podstawie art. 279 § 1 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 7 lat pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę grzywny w ilości 250 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 100 zł;

- uznano oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w pkt. 6 części wstępnej wyroku tj. występkę z art. 278 § 1 dkk i za to na podstawie art. 278 § 1 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 100 zł;

- uznano oskarżonego M. K. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. 30 i 31 części wstępnej wyroku z tą zmianą, iż przyjęto, że w zakresie czynu opisanego w pkt. 31 M. K. dopuścił się tego, że działając z zamiarem bezpośrednim, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w nieustalonym bliżej dniu po 20.02.2012r. posiadał i pomógł w zbyciu nieustalonej osobie samochodu marki M. (...) o nr VIN (...) i nr rejestracyjnym (...)P. (...)wartości 180.000 zł poprzez przekazanie w/w pojazdu A. Z. (1) celem dalszej odsprzedaży wiedząc o tym, iż pochodzi on z czynu zabronionego, działając tym samym na szkodę firmy (...) Sp. z o.o. w W. tj. występkę z art. 291 § 1 dkk oraz z tą zmianą, iż przyjmuje, że pomiędzy tymi czynami zachodzi ciąg przestępstw opisany w treści art. 91 § 1 dkk tj. występkę z art. 291 § 1 dkk w zw. z art. 91 § 1 dkk i za to na podstawie art. 291 § 1 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę 1 roku pozbawienia wolności, zaś na podstawie art. 33 § 2 i 3 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. wymierzono mu karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 100 zł;

- uniewinniono oskarżonego M. K. od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt. 29 i 32 części wstępnej wyroku;

- na podstawie art. 85 dkk, art. 86 § 1 i 2 dkk w zw. z art. 91 § 2 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. połączono oskarżonemu M. K. kary pozbawienia wolności oraz kary grzywny orzeczone w pkt. I-IV części dyspozytywnej wyroku i wymierzono mu karę łączną 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w ilości 400 stawek dziennych przyjmując, iż jedna stawka dzienna równoważna jest kwocie 100 zł;

- na podstawie art. 63 § 1 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. zaliczono oskarżonemu M. K. na poczet orzeczonej w pkt. V części dyspozytywnej wyroku kary łącznej 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 07.05.2014r. do dnia 05.05.2015r.;

- na podstawie art. 44 § 1 i 2 dkk przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k. orzeczono przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci: samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) (...) nr VIN: (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 413/14, n. (...) dowodu rejestracyjnego nr (...) dotyczącego pojazdu A. (...) o nr rej. (...) (...) opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 414/14, n. (...) dowodu rejestracyjnego nr (...) dotyczącego pojazdu A. (...) o nr rej. (...) 679, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz.415/14, dokumentu w języku n. (...) nr (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 416/14, tłumaczenia z języka a. (...) z dnia 26.07.2012r., opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz.417/14, faktury (...) Centrum s.c. ul. (...), (...)-(...) G. z dnia 19.06.2012r. opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 418/14, plecaka z napisem (...), zabezpieczonego w samochodzie A. (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 573/14, dwóch sztuk radiotelefonu (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 574/14, komputera do uruchamiania pojazdów m-ki S. o nr (...): (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 575/14, modułu do programowania kluczyka z przyłączem (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 576/14, przyrządu do wyrywania zamków typu B. (...), opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 577/14, śrubokręta płaskiego T. (...), opisanego w

wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 578/14, klucza płaskooczkowego, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 579/14, futerału koloru czarnego z zawartością klucza A., opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 580/14, kluczyka elektronicznego A., opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 581/14, zestawu do otwierania zamków podklamkowych, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 582/14, koperty z zawartością połamanych telefonów komórkowych, opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr Drz. 583/14.

- na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 626 § 1 k.p.k. zasądzono od oskarżonego M. K. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w niniejszej sprawie w 1/2 części, zaś na podstawie art. 632 pkt. 2 k.p.k. w części uniewinniającej kosztami postępowania obciążono Skarb Państwa i na podstawie art. 17 ust.1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych nie wymierzono mu opłaty.

Z wyrokiem tym nie zgodził się Prokurator Prokuratury Rejonowej w Lubaniu. Zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia i mających wpływ na jego treść poprzez niezasadne ustalenie na podstawie niepełnie i wadliwie ocenionego materiału dowodowego, że oskarżony M. K. zarzucanego mu czynu z art. 279 § 1 k.k. na szkodę firmy (...) ul. (...) (...) a następnie niemieckiego towarzystwa (...), opisanego w punkcie 29 części wstępnej wyroku nie popełnił, skutkujący jego uniewinnieniem. Stawiając ten zarzut Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej tego czynu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Od rozstrzygnięcia sądu rejonowego odwołał się również obrońca oskarżonego. Zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz art. 424 k.p.k. poprzez:

- dokonanie oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny bez respektowania zasad procesowych i poczynienie ustaleń przez sąd w sposób ogólnikowy i fragmentaryczny z jednoczesnym pominięciem okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, a mających istotny wpływ dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy w zakresie winy oskarżonego,

- niedostateczne rozważenie ujawnionych w toku przewodu sądowego wątpliwości w zakresie winy oskarżonego i poczytanie ich na niekorzyść oskarżonego,

- budowanie przekonania o winie oskarżonego w oparciu o dowód z pomówienia współoskarżonego ocenianego przez sąd jako spójny, logiczny i konsekwentny i nie uwzględnienie linii obrony oskarżonego zaprzeczającego stanowczo udziałowi w popełnieniu przypisanych mu czynów,

- nierozważenie przez sąd całokształtu okoliczności sprawy, poprzez pominięcie i brak oceny dowodu z zeznań świadków,

- niewłaściwą ocenę materiału dowodowego sprawy i ukształtowanie przekonania sądu na podstawie wybranych, a nie wszystkich dowodów ocenionych dowolnie, a nie swobodnie, z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,

- brak zainteresowania w uzasadnieniu wyroku takiej analizy materiału dowodowego, która umożliwiłaby prześledzenie toku rozumowania sądu i jego weryfikację w szczególności w zakresie oceny wiarygodności poszczególnych źródeł dowodowych, rzetelne wskazanie przyczyn, dla których sąd jednemu dowodowi dał wiarę, a innym jej odmówił.

Obrońca zarzucił również błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia przez uznanie, że oskarżony M. K. dopuścił się zarzucanych mu czynów wspólnie i w porozumieniu z A. Z. (2), podczas gdy zebrane w sprawie dowody przeczą tym ustaleniom.

Stawiając te zarzuty, obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego w zakresie przypisanych mu czynów, z wyłączeniem zarzutu z punktu XXX części wstępnej wyroku lub o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Lubaniu do ponownego rozpoznania.

Sąd zważył, co następuje:

Jako pierwsza, jako dalej idąca, musiała zostać oceniona apelacja obrońcy. Uwzględnienie jej zarzutów, w szczególności odnoszących się do wartości dowodu z wyjaśnień i zeznań A. Z. (1), musiałoby skutkować uznaniem apelacji Prokuratora, opartej przecież w większej części o założenie o pełnej wiarygodności tego świadka, za niezasadną.

Twierdzenia, zawarte w odwołaniu obrońcy oskarżonego, oceniono jako niewystarczające do wzruszenia zaskarżonego wyroku, chociaż nie pozbawione słuszności. Trafnie bowiem apelujący zarzucał, iż w uzasadnieniu orzeczenia sądu I instancji niewystarczająco zanalizowano relacje A. Z. (1) i innych świadków, co utrudnia kontrolę powodów, dla których część dowodów uznano za wiarygodne, części natomiast odmówiono wiary. Jednak sąd odwoławczy był w stanie, na podstawie przeprowadzonego przez sąd I instancji postępowania dowodowego, uzupełnić tę ocenę o własne spostrzeżenia i w efekcie mógł zweryfikować jej prawidłowość. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zbyt mało uwagi poświęcono analizie dokładności i kompletności twierdzeń A. Z. (1), jak również stosunku jego zeznań i wyjaśnień do innych dowodów.

Zgodzić się należy z apelującym, iż wskazanie zeznań M. S., K. N. i W. G. jako dowodów spójnych z relacjami A. Z. (1), iż we wskazanych miejscach mężczyzna ten spotykał się z oskarżonym, było nieuprawnione. Żadna z tych osób nie potwierdziła stanowczo, aby M. K. bywał tam w towarzystwie znajomego. Zeznania tych świadków, w których wiarygodność nie sposób wątpić, czemu daje wyraz także autor odwołania, dowodzą jedynie, że A. Z. (1) bywał w opisanych przez siebie miejscach, co stanowi potwierdzenie jego wiarygodności. Należy jednak zauważyć, że nie są to dowody, nawet pośrednio wykazujące udział oskarżonego w zdarzeniach, o których mowa w zarzucie aktu oskarżenia.

Rację ma obrońca oskarżonego wywodząc, iż niezasadnie, bez pogłębionej analizy, jako dowód wspierający wersję zdarzeń A. Z. (1) powołano relacje J. K.. Podawał on rozbieżne wersje zdarzeń z 2 i 3 lutego 2013 roku, jednak żadna z nich nie odpowiadała w pełni twierdzeniom wspomnianego mężczyzny. Konsekwentnie świadek w toku postępowania podawał jedynie, iż uczestniczył w przetransportowaniu samochodu marki A. (...), w którym został zatrzymany przez n. (...) policję. Jest to zgodne z wyjaśnieniami i zeznaniami A. Z. (1). Równocześnie jednak J. K. przeczył udziałowi oskarżonego w zdarzeniu, a przez większość czasu nie mówił też o jakiegokolwiek roli A. Z. (1).

Trafnie wskazuje też obrońca, iż w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku nie poddano jakimkolwiek wartościowaniu zeznań M. C., B. A. i S. B.. Sąd rejonowy wspominał o ich roli w organizowaniu procederu, o którym opowiadał A. Z. (1) i zapewnianiu odpowiedniego wyposażenia do kradzieży samochodów, nie ujawnił jednak, jaka jest ocena ich twierdzeń. Należy jedynie wnioskować, iż uznając za w pełni wiarygodne relacje A. Z. (1), odmówiono tym świadkom wiary.

Apelujący w odwołaniu największą wagę przywiązywał do oceny wiarygodności zeznań i wyjaśnień A. Z. (1), prawidłowo upatrując w nich zasadniczego dowodu, przydatnego do rozstrzygnięcia o winie oskarżonego. Kwestionował przy tym prawdopodobność świadka głównie w zakresie udziału M. K. w zdarzeniach opisywanych w zarzutach. Odnosił się jednak również do podawania przez niego okoliczności tych zająć podnosząc, że ich opis powstał po zapoznaniu się przez świadka z materiałami dotyczącymi kradzieży popełnianych na terenie Niemiec, był podawany we fragmentach, stawał się coraz bardziej dokładny podczas kolejnych przesłuchań. Należało zatem, by zbadać zasadność zarzutów środka odwoławczego, ustalić najpierw, czy A. Z. (1) relacjonował swój faktyczny udział w kolejnych kradzieżach i próbach kradzieży, a następnie, czy wiarygodnie podawał on o tym, że części z nich dokonywał razem z oskarżonym.

By ustalić, czy wyjaśnienia i zeznania A. Z. (1) są wiarygodne co do tego, że faktycznie dopuszczał się on kradzieży i prób kradzieży samochodów na terenie Niemiec, konieczne było ustalenie, czy jego relacje zawierają szczegóły,

które pozwalają te zdarzenia zidentyfikować, a które nie mogły pochodzić z przedstawionej świadkowi dokumentacji zgłoszenia tych zdarzeń. Sąd dysponował tym zestawieniem, uzyskanym od niemieckiej policji (k. 72b akt sprawy II K 488/14 Sądu Rejonowego w Lubaniu). Zawiera ono markę, numer rejestracyjny samochodu, miejsce i datę zdarzenia. W niektórych przypadkach znalazły się w nim dodatkowe adnotacje. Wszelkie precyzyjniejsze dane, odnoszące się do okoliczności kolejnych zdarzeń, podawane przez A. Z. (1), nie mogły zatem pochodzić z przekazywanych mu przez inne osoby informacji – musiały być albo wynikiem jego spostrzeżeń, albo jego wymysłami.

Przynajmniej w odniesieniu do niektórych czynów, zarzucanych oskarżonemu, a które miał popełnić razem z A. Z. (1), możliwe jest zestawienie podawanych przez świadka detali z wiedzą uzyskaną na podstawie pełnej dokumentacji zgłoszenia zająć. W odniesieniu do czynu, opisanego w punkcie 3 aktu oskarżenia, A. Z. (1) od początku twierdził, że w samochodzie znajdował się paszport na nazwisko pokrzywdzonego. O ile dane tej osoby mógł poznać z przedstawionego mu zestawienia, to nie mógł z niego dowiedzieć się o tym, że A. R. pozostawił w aucie dokument. Później świadek dodał jeszcze, że w pojeździe znajdowały się jeszcze m.in. wędka i okulary. W taki sam sposób o tym, co było w samochodzie zeznał pokrzywdzony. Co do czynu, opisanego w punkcie 4, A. Z. (1) wymieniając przedmioty, na jakie natrafił w aucie, powiedział o kurtce z czerwonym krzyżem i okularach. Pokrzywdzony zeznał, że takie rzeczy pozostawił w pojeździe. Wyjaśniając o czynie z punktu 6, A. Z. (1) wspominał, że w schowku samochodu znalazł zapasowy kluczyk. Mowa o tym również w relacji zawiadamiającego. Opisując czyn z punktu 17 znajomy oskarżonego podawał, że wewnątrz pojazdu natrafił na strój policjanta – o takim przedmiocie mówiła też zawiadamiająca. W odniesieniu do czynu, opisanego w punkcie 19, świadek stwierdził, że w aucie były prawo jazdy i inne dokumenty mężczyzny. Pokrzywdzony podał, że zostawił w pojeździe dowód osobisty i prawo jazdy. Opisując zdarzenie z punktu 20, A. Z. (1) twierdził, że w samochodzie znalazł m.in. laptop. O takim samym przedmiocie, utraconym w wyniku kradzieży, zeznał zawiadamiający. Odnosząc się do zarzutu numer 21 świadek informował, że pojazd był własnością lekarki. Taki jest zawód pokrzywdzonej - I. W.. Mówiąc o kradzieży, opisananej w punkcie 22, A. Z. (1) podawał, że w samochodzie znalazł karton papierosów. O pozostawieniu go w aucie zeznał zawiadamiający. Przy relacjonowaniu zdarzenia z punktu 23 wspomniany świadek przypominał sobie, że w zagłówkach przednich foteli były ekrany (...) o wyposażeniu tym mówił także G. L..

Zestawienie relacji A. Z. (1) z danymi dotyczącymi pozostałych zdarzeń niesie ze sobą jeszcze więcej podobnych zgodności, jednak nie mają one charakteru aż tak indywidualnego, czy precyzyjnego. Dotyczy to choćby czynu, opisanego w punkcie 1, gdzie kradzież dotyczyła auta prezesa przedsiębiorstwa o nazwie M. (...), a A. Z. (1) wspominał o tym, że w samochodzie znalazł wizytówki przedstawiciela firmy tekstylnej, czy też czynu z punktu 9, gdzie pojazd był w posiadaniu mechanika, który miał nim przeprowadzić jazdę testową, a A. Z. (1) podawał, że wewnątrz były wyjścia diagnostyczne.

Należy pamiętać, że świadek ten zeznania, odnośnie czynów, których miał się dopuszczać razem z oskarżonym oraz tego, co M. K. miał czynić sam, składał w kwietniu 2014 roku i później, a więc niemal rok po opisywanych wypadkach. Nadto odnosił się on do wyglądu i zawartości pojazdów, z którymi miał jedynie krótki kontakt – zwykle po ich otwarciu od razu były przewożone do Polski i tam przekazywane innym osobom. W tej sytuacji nie może dziwić niekompletność, wrywkowość podawanych przez niego szczegółów. Natomiast dokładne ich dopasowanie - w niektórych przypadkach - do tego, co podawali pokrzywdzeni, musi przekonywać, że faktycznie uczestniczył on w zabieraniu aut, o których mowa w danych zarzutach. Nie sposób inaczej wytłumaczyć precyzji przypominanych przez niego detali. W ocenie sądu odwoławczego, trudno też spodziewać się, że wiarygodność A. Z. (1) ograniczała się do zdarzeń, co do których dało się takie wspólne elementy odnaleźć. Nie byłoby zrozumiałe, gdyby jednocześnie przyznawał się on do faktycznie popełnionych przestępstw oraz potwierdzał swój udział w czynach, w których popełnianiu nie uczestniczył. Należy zatem bez zastrzeżeń przyjąć jego wiarygodność co do tego, jakie samochody zabierał lub usiłował zabrać.

Nie może dziwić, że wyjaśnienia i zeznania składane przez A. Z. (1) w podanych okolicznościach, były uzupełniane zarówno w odniesieniu do kolejnych zdarzeń, jak i szczegółów danych zająć. To uszczegółowianie opisów kolejnych działań wynikało przecież z dociekań organów ścigania, nie zaś z tego, że świadek samorzutnie zgłaszał się i deklarował chęć uzupełnienia swojej relacji. A. Z. (1) starał się przypomnieć sobie detale, które pozwoliłyby na przypisanie zdarzeń, o których on mówił, do danych zebranych na temat kradzieży samochodów na terenie N. (...), w większości w

B.. Ilość i podobieństwo kolejnych wydarzeń z pewnością nie sprzyjały ich wyliczeniu od razu, a ujawnianiu stopniowo w miarę, jak przypominały się one świadkowi. W tej sytuacji ta coraz większa dokładność nie wzbudza wątpliwości sądu, co do wiarygodności twierdzeń A. Z. (1) i w tym zakresie odmienna ocena apelującego jest nieuzasadniona.

Aby poprzeć takie stanowisko sądu, przywołać trzeba również konsekwencję świadka, na którą zwrócono uwagę w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Chociaż w czasie kolejnych przesłuchań odnosił się on do różnych zdarzeń, to kiedy wracał do konkretnych zajęć w swoich wyjaśnieniach, podawał za każdym razem ten sam ich przebieg, nieraz uzupełniając go jeszcze o nowe szczegóły. Konsekwencja ta musi mieć źródło w rzeczywistych przeżyciach A. Z. (1), które starał się on odtwarzać, w przeciwnym razie nie byłby on w stanie utrzymać jednorodnego opisu zajęć w czasie licznych przesłuchań.

Nie jest argumentem przeciwko wiarygodności A. Z. (1) to, że zatrzymany w związku z kradzieżą samochodów, dokonaną 10 kwietnia 2014 roku, zaczął opisywać okoliczności wcześniejszych przestępstw. Z zeznań J. S., który dokonywał pierwszych czynności po zatrzymaniu wynika, iż mężczyzna nie ukrywał, że ujawniając prawdę o innych czynach liczy na złagodzenie swojej odpowiedzialności. Taki cel musiał mu przyświecać również później, gdy starał się kolejne zdarzenia opisywać jak najbardziej dokładnie. Jak wspomniano wcześniej, wyjaśnienia i zeznania A. Z. (1) zawierają tyle szczegółów, których nie mógłby on poznać, nie uczestnicząc w relacjonowanych zajęciach, że nie ma wątpliwości, iż faktycznie brał on udział w tych kradzieżach i próbach kradzieży. Nie zyskuje pierwszorzędno znaczenia jego motywacja do ujawniania tych faktów, skoro czynił to rzetelnie, szczerze.

Kolejno należało ustalić, czy zgodnie z prawdą podawał on, że w działaniach tych współpracował z oskarżonym. W tym miejscu przywołać należało wyjaśnienia M. K. co do charakteru i przebiegu znajomości z A. Z. (1). Przyznawał on, że zna świadka, że mieszkali przez pewien czas razem w Z., że mężczyzna ten żądał od niego 45.000 złotych grożąc, że jeśli oskarżony tego nie uczyni, będzie to największy błąd w jego życiu. W kolejnych wyjaśnieniach podwyższył kwotę, której miał domagać się znajomy, do 100.000 złotych. Później wskazał, iż wspomniana kwota wynosiła 40.000 złotych i miała być resztą należności za dostarczony mu przez A. Z. (1) samochód marki A. (...). Oskarżony jednocześnie twierdził, iż ich kontakty w związku z przekazaniem tego pojazdu rozpoczęły się w 2012 roku, w 2013 roku mężczyzna domagał się pieniędzy, pisał do niego i znajomych listy, w których o tym wspominał. W następnych latach mieli się już nie spotykać.

Już z wyjaśnień oskarżonego wynika częściowe potwierdzenie wiarygodności informacji, podawanych przez A. Z. (1). To przecież ten świadek pierwszy podał, że sprzedał M. K. samochód, który wcześniej wypożyczył na terenie N. (...) Nie miał wtedy żadnej pewności, że ten potwierdzi zaistnienie tego zdarzenia, że można będzie to zweryfikować innymi dowodami.

Należy zwrócić też uwagę na to, że A. Z. (1) różnicował udział oskarżonego i innych osób w kolejnych zdarzeniach i wyraźnie zaznaczał, w których przypadkach okoliczności zajęć zna jedynie z cudzych relacji. Co do kradzieży samochodu, w którym został zatrzymany 10 kwietnia 2014 roku, nie podawał przecież nigdy, że współdziałał z M. K.. O zabraniu samochodów, o których mowa w zarzutach numer 29 i 31-32 świadek mówił, otwarcie powołując się jedynie na informacje uzyskane od innych. Co więcej, w odniesieniu do kradzieży samochodu marki M. (...) powątpiewał, by dokonał jej oskarżony, choć M. K. miał się tym chlubić. Z pewnością nie jest to postawa osoby, która chciałaby za wszelką cenę doprowadzić do odpowiedzialności znajomego i w tym celu pomawiała go o udział w zdarzeniach, z którymi nie miał nic wspólnego. W takiej sytuacji pomówienia miałyby jednorodną postać, uwypuklałyby rolę M. K., nie poddawały w wątpliwość jego sprawstwa.

Uwagę należy też zwrócić na to, że tylko w odniesieniu do jednego zdarzenia A. Z. (1) wspominał o udziale w kradzieżach J. K.. W toku postępowania przed sądem rejonowym ten ostatni mężczyzna przyznał, że razem ze znajomym faktycznie starał się wywieźć z N. (...) samochód marki A. (...). Jego zeznania potwierdzają w ten sposób częściowo wiarygodność A. Z. (1). Pamiętać należy, że ten ostatni mężczyzna był w tym zakresie konsekwentny, o dokonaniu wspólnej kradzieży z J. K. mówił od pierwszego przesłuchania, kiedy nie znał jeszcze stanowiska znajomego. J. K., zatrzymany w N. (...) 3 lutego 2013 roku, podawał przecież inną wersję zdarzenia, a potem, już

w Polsce, przeczył współdziałaniu z oskarżonym, czy A. Z. (1) w kradzieży samochodu w okolicach I.. Ta zmienność musi budzić wątpliwości, co do jego wiarygodności i nie pozwala na powoływanie się na jego relacje również w innym zakresie z taką ufnością, jaką prezentuje apelujący. Trzeba przede wszystkim zwrócić uwagę na to, iż niekorzystne dla innych twierdzenia A. Z. (1) w tym zakresie znalazły poparcie w innym dowodzie i to pochodzącym od osoby wyraźnie mu nieprzychylniej. Autor pomówienia nie starał się przy tym rozszerzyć udziału J. K. na inne przestępstwa, czy też przypisać mu wiodącej roli w zabraniu wspomnianego samochodu. Jest to cecha wypowiedzi szczerej, nie nacechowanej niechęcią do osoby, której działania opisywała.

Z przytoczonych w skrócie wyjaśnień M. K. wynika, iż jego znajomość z A. Z. (1) nie była bliska, mężczyźni nie utrzymywali częstych kontaktów. W takich warunkach świadek nie miałby szans na poznanie szczegółów dotyczących działań oskarżonego, jego przeszłości. Jednak A. Z. (1) potrafił podać szereg takich okoliczności, które można było zweryfikować na podstawie innych dowodów. Twierdził, iż zanim zaczął dokonywać kradzieży z oskarżonym, ten współpracował z inną osobą – G. K., który jednak w czerwcu 2012 roku został osadzony w zakładzie karnym. Ten fakt potwierdzają zeznania wspomnianego mężczyzny oraz informacja uzyskana przez funkcjonariusza Policji (k. 1800a akt sprawy II K 488/14).

A. Z. (1) podawał też, że osoba, która miała nabywać kradzione samochody marki A. – S. B. – nosi pseudonim (...) oraz, że przed lutym 2013 roku miał on rozbić swój samochód tej marki. Obie te okoliczności potwierdził sam S. B.. Co znamienne, przeczył on jednocześnie jakimkolwiek związkom z oskarżonym, czy A. Z. (1).

Ten ostatni twierdził też, że części z samochodu marki A. (...), skradzionego przez niego razem z M. K., oskarżony przeniósł do swojego auta. M. K. przyznał, że do niego należy pojazd marki A. (...), zatrzymany przez Policję 19 marca 2014 roku (k. 497 i następane akt sprawy II K 488/14). Badanie tego pojazdu ujawniło, że niektóre jego elementy pochodzą z samochodu, skradzionego G. L. (opinia k. 538-545, zeznania pokrzywdzonego k. 811-814 akt sprawy II K 488/14). Trudno wytłumaczyć, w jaki sposób o zamontowaniu tych elementów w aucie oskarżonego dowiedzieć się mógłby A. Z. (1), gdyby nieprawdziwie mówił o swojej znajomości z M. K. i wspólnej kradzieży pojazdu marki A. (...). Wprost na dowody ze wspomnianych zeznań, opinii i oględzin samochodu oskarżonego powołano się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, czego zdaje się nie dostrzegać apelujący, kwestionując wiarygodność A. Z. (1).

Ten właśnie świadek podał też, że M. K., poruszając się innym autem – marki B. – został ukarany mandatem w Z. za nieprawidłowe parkowanie (k. 839-844 akt sprawy II K 488/14). Fakt tego ukarania wynika z notatki oraz dokumentacji postępowania o wykroczenie (k. 94a-98 i (...) - (...) akt sprawy II K 488/14). Gdyby utrzymywał w tym czasie jedynie przelotne kontakty z oskarżonym, A. Z. (1) nie byłby w stanie dowiedzieć się o tym fakcie. Świadek potrafił przy tym podać o wiele więcej informacji o pojeździe, którym wówczas poruszał się M. K., wiążąc go z jedną z kradzieży, jakich się mieli wspólnie dopuścić.

Wspomniane sytuacje, gdzie część podawanych przez A. Z. (1) informacji znalazła potwierdzenie w innych dowodach, muszą prowadzić do przekonania, iż jego relacje o współdziałaniu z oskarżonym przy popełnianiu większości czynów, opisanych w akcie oskarżenia, są wiarygodne. Trzeba zwrócić uwagę, że wprost wsparcie takie dotyczy dwóch z czynów, zarzucanych M. K., opisanych w punktach 23 i 30 aktu oskarżenia. Nie odnosi się zatem jedynie do okoliczności pobocznych, które mogłyby być znane świadkowi z uwagi na samą znajomość z oskarżonym - bliższą, niż chciał to przyznać M. K..

Ma rację apelujący podnosząc, iż większość z podobnych informacji, zawartych w relacjach A. Z. (1) nie znalazła tak pełnego lub żadnego potwierdzenia w innych dowodach. Powołuje on się na zeznania M. C., B. A. i S. B., a osobno również na twierdzenia J. K.. Przy ocenie zaprzeczeń pochodzących od tych osób należało mieć na uwadze role, jakie mieli oni pełnić w procedurze opisywanym przez A. Z. (1). Wszyscy oni mieli być jego świadomymi uczestnikami, dostarczając narzędzi niezbędnych do włamań, odbierając uzyskane łupy, a J. K. miał bezpośrednio brać udział w jednej z kradzieży, zarzucanych oskarżonemu. Zaprzeczanie temu leżało zatem w ich interesie zwłaszcza, że świadkowie byli świadomi, iż nie odnaleziono żadnych przedmiotów, które wiązałyby ich ze zdarzeniami, opisanymi w akcie oskarżenia. Mogło być to skutkiem ich ostrożności, ale też upływu czasu pomiędzy samymi zajęciami, a

czynnościami funkcjonariuszy Policji, dotyczącymi tych osób. Nie można zatem zeznań M. C., B. A. i S. B. traktować jako twierdzeń osób niezainteresowanych wynikiem postępowania, niezaangażowanych w wypadki, stanowiące przedmiot procesu. Biorąc pod uwagę przedstawioną wcześniej ocenę relacji A. Z. (1), zasadnie sąd I instancji oparł na nich ustalenia faktyczne w sprawie, odmawiając wiary wymienionym świadkom.

W odniesieniu do J. K. powyższe rozważania mają zastosowanie jedynie w części. Przyznawał się on bowiem do udziału w zabieraniu samochodu marki A. (...) z okolic I., a więc w zdarzeniu, które było w twierdzeniach A. Z. (1) ściśle związane z kradzieżą, opisaną w punkcie 15 aktu oskarżenia. Należy jednak zauważyć, iż w tym samochodzie został on zatrzymany przez niemiecką Policję niedługo po kradzieży, wobec czego wypieranie się jakiegokolwiek związku z jego zabraniem byłoby oczywiście niewiarygodne. Świadek wciąż jednak próbował ukryć charakter swojego działania, podając organom niemieckim, że nie był świadomy pochodzenia auta oraz ukrywając tożsamość osób, które miały z nim współdziałać. Przesłuchiwany po raz pierwszy w Polsce stwierdził, iż podobnego czynu nie dopuścił się z oskarżonym, ani z A. Z. (1). Dopiero przed sądem rejonowym oświadczył, iż pojazd przekazał mu ten ostatni, że od początku wiedział, iż ma dojść do kradzieży auta w N. (...). Taka zmienność relacji J. K. pokazuje jasno, iż on też nie zamierzał opisać faktycznego przebiegu wypadku, a przy każdym przesłuchaniu kalkulował, jakie treści będą dla niego i innych bardziej opłacalne. Dlatego na początku minimalizował swój udział i wiedzę, zatajając jednocześnie dane współników, potem przeczył współdziałaniu z oskarżonym i A. Z. (1), by ostatecznie starać się obciążyć tego ostatniego i chronić M. K.. Przekonuje to o niewiarygodności świadka w zakresie, w jakim jego zeznań nie potwierdziły inne dowody, ocenione jako zgodne z prawdą, co słusznie przyjął sąd rejonowy, dokonując swoich ustaleń faktycznych.

Zasadnie w apelacji podnoszono, że przeszukanie mieszkania oskarżonego nie dostarczyło dowodów potwierdzających pomówienia A. Z. (1) oraz, że to przy tym świadku znaleziono komputer z oprogramowaniem pozwalającym na uruchamianie samochodów i wyłączanie systemów alarmowych. Autor odwołania zapomina przy tym jednak wspomnieć, iż czynności funkcjonariuszy Policji, odnoszące się do M. K. podjęto po niemal roku od zakończenia działalności, o której mowa w zarzutach. Przy trybie postępowania ze skradzionymi samochodami, opisanym przez A. Z. (1), trudno się spodziewać, by w lokalach zajmowanych przez oskarżonego mogły być odnalezione pojazdy lub ich części, pochodzące z kradzieży dokonanych około roku wcześniej. W żaden sposób zatem wyniki przeszukania nie podważają wiarygodności wspomnianego świadka. Podobnie ujawnienie przy A. Z. (1) 10 kwietnia 2014 roku komputera z programami pomocnymi przy włamaniach do samochodów nie może w żaden sposób zaprzeczać jego wiarygodności, że w czasie współdziałania z oskarżonym, zakończonego mniej więcej rok wcześniej, posługiwali się podobnym sprzętem, że świadek wiedzę, jak z niego korzystać uzyskał od M. K..

Nie mogły doprowadzić do podważenia wiarygodności A. Z. (1) dowody odnoszące się do jego żądań finansowych wobec oskarżonego, na co w apelacji powoływał się obrońca. Świadek – jak słusznie stwierdzono w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku – przekonywująco wytłumaczył podstawę tych roszczeń. Z powyżej przytoczonych rozważań wynika, iż opisywał faktyczne sytuacje, w których razem z M. K. dokonywał kradzieży i prób kradzieży samochodów. Jego ewentualne pretensje do oskarżonego nie wpływały na zgodność z prawdą jego relacji.

Na podstawie powyżej przytoczonych rozważań widać wyraźnie, że nie ma racji apelujący, gdy kwestionuje ocenę zeznań i wyjaśnień A. Z. (1), dokonaną przez sąd I instancji. Świadek ten podał wystarczająco dużo drobnych szczegółów, związanych z poszczególnymi czynami, by nie budził wątpliwości jego udział w kradzieżach. Potrafił też przytoczyć pewną ilość informacji, odnoszących się do oskarżonego, wiążących go z tymi przestępstwami, by niewątpliwa była wiarygodność jego pomówień M. K. co do czynów, opisanych w zarzutach aktu oskarżenia. Zarzuty naruszenia prawa procesowego, podnoszone w apelacji obrońcy, poza kwestią związaną z treścią uzasadnienia zaskarżonego wyroku – o czym była mowa na wstępie - musiały zostać oddalone, jako niezasadne.

Skoro nie kwestionowano stanowiska sądu rejonowego w pozostałej części, należało jako trafne ocenić uznanie oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanych czynów, opisanych w punktach 1-28 i 30 aktu oskarżenia. Nie ma podstaw do podważenia przyjętych w zaskarżonym wyroku opisów tych zachowań, jak też ich kwalifikacji prawnej.

W tym miejscu należało odnieść się do apelacji prokuratora, który podnosił, że zebrane dowody w postaci relacji A. Z. (1) oraz wyników przeszukania pomieszczeń przy ulicy (...) w Z. pozwalają na uznanie, że oskarżony dopuścił się również czynu, opisanego w punkcie 29 aktu oskarżenia. W swoim środku odwoławczym oskarżyciel wprost zaaprobował pogląd sądu I instancji, że wyjaśnienia i zeznania wspomnianego świadka, odnoszące się do działań M. K., w których opisujący je mężczyzna nie brał bezpośredniego udziału, są dowodem niewystarczającym do uznania, iż oskarżony faktycznie takie działania podejmował. Stanowisko takie ma uzasadnienie wynikające również ze słów samego A. Z. (1), chociaż odnoszących się do innego zdarzenia. Świadek zakwestionował bowiem wiarygodność oskarżonego, który chwalił się mu, że dokonał kradzieży samochodu marki M. (...), którym następnie dysponował. Wynika z tego, że relacje M. K. z własnych dokonań, przekazywane znajomemu, nie musiały być zawsze wiarygodne już dla tego towarzysza, który przecież w tamtym czasie dobrze go znał i orientował się w jego poczynaniach.

Przenosząc te ogólne rozważania na grunt ustaleń, co do udziału oskarżonego w popełnieniu czynu opisanego w punkcie 29 aktu oskarżenia, należy podzielić ocenę sądu rejonowego, że niewystarczające do uznania M. K. za winnego w tym zakresie, były same wyjaśnienia i zeznania A. Z. (1). Do przypisania oskarżonemu popełnienia tego czynu nie wystarczał też dowód z protokołu przeszukania wspomnianych wcześniej pomieszczeń, w czasie których ujawniono części od samochodu, zabranego w czerwcu 2011 roku w H.. Nie dostarcza on bowiem rozstrzygających informacji co do tego, kiedy i w jakich okolicznościach w posiadanie tych podzespołów wszedł M. K..

Skoro jednoznacznie tych kwestii nie są w stanie rozstrzygnąć również twierdzenia A. Z. (1), to – stosując zasadę z art. 5 § 2 k.p.k., na którą w tym zakresie powołał się też sąd rejonowy – należało przyjąć, że oskarżony uzyskał te części po 9 czerwca 2011 roku, że sam nie dokonał kradzieży samochodu, z którego pochodziły. Z utrwalonego już poglądu, przedstawionego m.in. w wyroku Sądu Najwyższego z 30 IX 2014 roku w sprawie II 234/14, wynika, że czynności, wypełniające znamiona z art. 291 § 1 k.k. co do przedmiotu kradzieży, dokonane jednak po jej zakończeniu, zwłaszcza w innym miejscu, nie mieszczą się w granicach zdarzenia historycznego, którego dotyczy zarzut samej kradzieży. Zachowanie takie, polegające na przyjęciu, pomocy do ukrycia, nabyciu, bądź pomocy do zbycia, jest zatem odrębnym czynem, niż to, które polega na zaborze rzeczy w celu przywłaszczenia.

W odniesieniu do omawianego zarzutu, stawianego oskarżonemu, przy takich ustaleniach nie można – choć odmiennie sugerował w apelacji prokurator – przyjąć za możliwe skazania M. K. za czyn z art. 291 § 1 k.k., dotyczący części z samochodu, o którym mowa w punkcie 29 aktu oskarżenia, gdy zarzucono mu kradzież z włamaniem tego auta. Skoro zatem zebrane dowody, na które w apelacji oskarżyciela się powołano, nie są wystarczające do kategoriycznego przypisania oskarżonemu dokonania tej kradzieży, zasadnie sąd rejonowy uniewinnił go od popełnienia tego czynu.

Biorąc pod uwagę powołany wyżej pogląd, iż ustalenia, że oskarżony wypełnił swoim działaniem jedynie znamiona z art. 291 § 1 k.k. co do przedmiotów pochodzących z kradzieży, którą mu zarzucono, a jego czynności nie miały ścisłego związku czasowego i przedmiotowego z tym zaborem, powinny skutkować jego uniewinnieniem, należało skontrolować zaskarżony wyrok w odniesieniu do czynu, opisanego w punkcie 31 aktu oskarżenia. W tym zakresie żaden z apelujących nie podnosił zarzutu naruszenia art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. w tym zakresie. Jednak utrzymanie wyroku sądu rejonowego w mocy w tej części byłoby rażąco niesprawiedliwe. Prowadziłoby bowiem do prawomocnego skazania M. K. w sytuacji, gdy od zarzucanego czynu powinien on zostać uniewinniony. Stanowiłoby to rażące naruszenie wspomnianego przepisu, gdyż oskarżonemu przypisanoby czyn, który nie został mu zarzucony, skazanie go w tej sytuacji byłoby niesprawiedliwe.

Zebrane dowody, co trafnie ustalił sąd I instancji, pozwalają bowiem jedynie na przyjęcie, iż oskarżony znalazł się po 20 lutego 2012 roku w posiadaniu samochodu marki M. (...), pochodzącego z kradzieży na szkodę (...) Sp. z o. o. w W. i, że pojazd ten następnie sprzedał A. Z. (1). Nikt takich ustaleń nie kwestionował, zatem nie mogą one ulec zmianie na niekorzyść M. K.. Na ich podstawie należało jednak – inaczej, niż to uczyniono w zaskarżonym wyroku – uniewinnić oskarżonego od popełnienia zarzucanego czynu. Uznając, że rozstrzygnięcie sądu rejonowego w tym zakresie było rażąco niesprawiedliwe, na podstawie art. 440 k.p.k., poza zarzutami środków odwoławczych, zmieniono zaskarżony wyrok i uniewinniono M. K. od popełnienia czynu, opisanego w punkcie 31 aktu oskarżenia.

Skutkiem uznania, że konieczne jest uniewinnienie oskarżonego od popełnienia czynu, opisanego w punkcie 31 części wstępnej wyroku sądu I instancji było dokonanie zmiany punktu III części dyspozytywnej tego orzeczenia poprzez wyeliminowanie stamtąd zapisu o winie M. K. co do posiadania i pomocy w zbyciu samochodu marki M. (...) oraz art. 91 § 1 k.k. z podstawy skazania.

Po tym, jak w opisany sposób ustalono ostateczny zakres odpowiedzialności oskarżonego za zarzucane czyny, modyfikując nieznacznie w tym zakresie orzeczenie sądu I instancji, konieczne było zbadanie, czy wymierzona M. K. kara nie była rażąco surowa. Zobowiązuje do tego art. 447 § 1 k.p.k. W zaskarżonym wyroku jako okoliczności obciążające dla oskarżonego wskazano: działanie z zamiarem bezpośrednim, wielość czynów przestępczych, uczynienie sobie z procederu sposobu na osiąganie łatwych dochodów, dużą wartość spowodowanych szkód, brak skruchy, pogardę dla ogólnie obowiązujących norm prawnych, dużą ilość tego typu przestępstw na terenie działania Sądu Rejonowego w Lubaniu oraz potrzebę surowego karania sprawców pospolitych przestępstw. Zgodzić się należy z tym, że okolicznością obciążającą dla M. K. w odniesieniu do wszystkich przypisanych mu czynów była duża wartość spowodowanych szkód. Łączna wartość pojazdów, których zaboru dokonał lub które nabył to blisko 1.500.000 euro. Stanowi to mienie wielkiej wartości w rozumieniu art. 115 § 6 k.k. Osobno czyny z art. 278 § 1 k.k. i z art. 291 § 1 k.k., które przypisano oskarżonemu, dotyczyły pojazdów o wartości po 40.000 euro, a więc niemal osiągniętej granicy przewidzianą dla mienia znacznej wartości, o której mowa w art. 115 § 5 k.k. Rozmiary negatywnych następstw przestępstw M. K. były zatem olbrzymie.

Niewątpliwie też z naruszania prawa sprawca uczynił sobie sposób na osiągnięcie dochodu. Biorąc pod uwagę ilość popełnionych przez niego kradzieży, mających w większości miejsce w okresie od lipca 2012 roku do maja 2013 roku, a więc przez 10 miesięcy i kwoty uzyskiwane za jeden samochód, wynikające z relacji A. Z. (1) należy przyjąć, że w tym czasie M. K. uzyskał co najmniej 24 razy kwoty po kilkanaście tysięcy złotych. Stanowiło to źródło pokaźnych dochodów, uzyskiwanych w miarę regularnie.

Co do występków z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. okolicznością obciążającą była – powołana w uzasadnieniu wyroku sądu rejonowego – wielość czynów przestępczych. Ostatecznie uznano oskarżonego za winnego popełnienia 27 takich czynów, co z pewnością jest dużą ilością. Natężenie tych działań również było znaczne – popełniono je w okresie 10 miesięcy.

Za czyny z art. 279 § 1 k.k. i z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. można było wymierzyć oskarżonemu karę do 15 lat pozbawienia wolności. Orzeczonej karę w wysokości 7 lat pozbawienia wolności nie osiąga zatem nawet połowy górnej granicy zagrożenia. Za czyny te można było też wymierzyć M. K. karę do 540 stawek dziennych grzywny. Kara ta w wysokości 250 stawek także odległa jest od górnej granicy ustawowego zagrożenia, wynikającej z art. 33 § 2 k.k. Za czyn z art. 278 § 1 k.k. groziła oskarżonemu kara do 5 lat pozbawienia wolności i 540 stawek dziennych grzywny – kary roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny bliższe są zatem raczej dolnemu progowi ustawowego zagrożenia. Za jeden czyn z art. 291 § 1 k.k., ostatecznie przypisany sprawcy, można było mu wymierzyć karę do 5 lat pozbawienia wolności i do 540 stawek dziennych grzywny. Także w tym przypadku kary roku pozbawienia wolności i 100 stawek dziennych grzywny bliższe są zatem raczej dolnemu progowi ustawowego zagrożenia. Zbieżność czasowa wszystkich czynów M. K. oraz ich podobieństwo, ale nie identyczność przedmiotowa sprawiają, że kary łączne, orzeczone z zastosowaniem zasady asperacji, w wysokości 7 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 400 stawek dziennych grzywny nie rażą surowością. Ustalenie stawki dziennej grzywny na 100 złotych, przy uwzględnieniu wysokości korzyści majątkowych, odniesionych przez sprawcę oraz jego aktualnej sytuacji majątkowej, nie było nadmiernie dolegliwe. Podobnie nie jest rażąco surowe orzeczenie przepadku, o którym mowa w punkcie VII zaskarżonego wyroku.

Z tych powodów, poza zmianą w punkcie III części dyspozytywnej, o której mowa była wcześniej, zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, gdyż apelacje stron okazały się niezasadne, a nie było podstaw do dalszej ingerencji w to orzeczenie z urzędu.

W wyroku sądu rejonowego sprostowano zapisy w punktach I-III i V-VII części dyspozytywnej, zastępując określenie „dkk” na przepisy obowiązujące do 1 VII 2015 roku, skrótem „k.k.”. Ogólnie przyjęto bowiem, iż „dkk” oznacza dawny kodeks karny, a więc ten aktualny przed wejściem w życie kodeksu z 6 VI 1997 roku, nie zaś poprzednie wersje tego ostatniego aktu prawnego. Odmienny zapis był oczywistą omyłką pisarską.

Na podstawie art. 633 k.p.k. w zw. z art. 636 § 2 k.p.k., zasądzono od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie odwoławcze w kwocie 620 złotych. Mieści się w niej 600 złotych opłaty. Biorąc pod uwagę, iż apelacji obrońcy, dotyczącej skazania za 30 czynów, nie uwzględniono nawet w części, zaś nietrafne odwołanie prokuratora odnosiło się jedynie do jednego czynu, zasady słuszności, o których mowa w powołanym art. 633 k.p.k. nakazywały obciążenie oskarżonego kosztami sądowymi w całości.